

Warszawa, dnia 6 czerwca 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 70/22

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSR (del.) Tomasz Morycz

protokolant: Monika Zarzycka

4 przy udziale prokuratora Marii Jaskuły

po rozpoznaniu dnia 6 czerwca 2022 r.

5 sprawy M. W., syn J. i T., ur. (...) w N.

6 oskarżonego o przestępstwo z art. 157 § 2 kk

7 na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

8 od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim

9 z dnia 13 października 2021 r. sygn. akt II K 690/20

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

- orzeczoną wobec oskarżonego w punkcie 1 karę ograniczenia wolności łagodzi do 3 (trzech) miesięcy;

- uchyla punkt 2;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w instancji odwoławczej, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 70/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
1.1 Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim z dnia 13 października 2021 r. w sprawie o sygn. akt II K 690/20.	
1.2 Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
0.11.3. Granice zaskarżenia	

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi			

przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
		M. W.	Uprzednia karalność Sytuacja majątkowa Posiadanie dziecka z pokrzywdzoną	Karta karna - k.340-341 Informacja e - (...) k.339 Odpis skrócony aktu urodzenia - k.352
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

0.12.2. Ocena dowodów		
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
Uprzednia karalność	Karta karna	Dokumenty zostały sporządzone przez uprawnione podmioty, nie

Sytuacja majątkowa	Informacja e - (...)	były kwestionowane i nie budziły żadnych wątpliwości
Posiadanie dziecka z pokrzywdzoną	Odpis skrócony aktu urodzenia	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Obrońca oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego, to jest:</p> <p>1. art. 2 § 1 pkt 1 oraz § 2 k.p.k., poprzez oparcie rozstrzygnięcia na niezgodnych z prawdą ustaleniach faktycznych i przypisania odpowiedzialności karnej osobie niewinnej;</p> <p>2. art. 4 k.p.k. polegając nie tylko na nieuwzględnieniu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, lecz wręcz poczynieniu ustaleń z nimi rażąco sprzecznych;</p> <p>3. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

4. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 kpk, poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na niezasadnym uznaniu, że materiał dowodowy w sprawie daje podstawy do stwierdzenia sprawstwa przypisanego M. W. czynu, pomimo istotnych wątpliwości co do tego faktu, w tym polegające na niesłusznym uznaniu, iż wyjaśnienia oskarżonego i wspierających jego wersję świadków w sprawie nie posiadają waloru wiarygodności, przy jednoczesnym daniu wiary zeznaniom świadków ratujących oskarżenie, pomimo istotnych wątpliwości w tej mierze, co nie dało Sądowi meriti asumptu do podejścia wobec tych zeznań z większą ostrożnością, w świetle całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego,

5. art. 186 k.p.k. w związku z art. 171 § 7 k.p.k. poprzez obejście zakazu dowodowego wykorzystania zeznań L. Y., która jako osoba uprawniona do odmowy złożenia zeznań przed rozpoczęciem pierwszego zeznania w postępowaniu sądowym oświadczyła, że chce z tego prawa skorzystać, w ten sposób, iż Sąd poprzednio złożone zeznanie tej osoby odtworzył zeznaniami świadków oświadczeń L. V. złożonych w warunkach wyłączających jej swobodę wypowiedzi, a mianowicie ewidentnie w stanie po spożyciu alkoholu;

a w konsekwencji, na skutek powyższych uchybień proceduralnych, zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych., polegający na bezzasadnym uznaniu, iż M. W. jest sprawcą przypisanego mu

	czynu, mimo poważnych w tym zakresie wątpliwości.
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.	
<p>Ilość, rodzaj i wzajemnie powiązanie zarzutów przemawiały za ich zbiorczym omówieniem. Tym bardziej, że wszystkie były bezzasadne.</p> <p>Na wstępie wskazać należy, że by ocena dowodów przeprowadzona przez organ postępowania dokonana została zgodnie z regułami art. 7 kpk konieczne jest: 1) oparcie jej na wszystkich przeprowadzonych dowodach, mając na względzie, że podstawę orzeczenia może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia danej kwestii; 2) uwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania; 3) uwzględnienie wskazań wiedzy; 4) uwzględnienie doświadczenia życiowego. Zasada swobodnej oceny dowodów jest zasadą kontrolowanej oceny dowodów, która wyraża się w dwóch aspektach. Po pierwsze, organ procesowy musi uzasadnić, dlaczego oparł się na jednych, a nie na innych dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Po drugie, organ odwoławczy kontroluje swobodną ocenę dowodów dokonaną przez organ pierwszej instancji. Przy czym zarzut naruszenia art. 7 kpk nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do</p>	

określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności.

Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 kwietnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt III KK 78/21, „prezentowanie własnej - możliwej w realiach konkretnej sprawy - oceny dowodów, bez wykazania błędności tej, której dokonał sąd pierwszej instancji, nie upoważnia jeszcze sądu odwoławczego do zajęcia w tej materii stanowiska odmiennego. Sąd odwoławczy, zwłaszcza w sytuacji, gdy nie prowadzi samodzielnie postępowania dowodowego co do istoty sprawy, jest bowiem głównie sądem kontrolującym procedowanie przed sądem pierwszej instancji i stanowisko tego sądu może zakwestionować jedynie wówczas, gdy wykaże, że to postępowanie i jego wynik obrażają prawo”.

Do kwestii mającej znaczenie w niniejszej sprawie odniósł się też Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 11 lutego 2021 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 82/20, stwierdzając „art. 410 kpk statuuje obowiązek uwzględnienia przy orzekaniu całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie. Nie oznacza to natomiast, że orzekając sąd ma brać za podstawę orzeczenia okoliczności wzajemnie sobie przeczące. Sąd jest bowiem uprawniony do orzeczenia na podstawie jednych dowodów i pominięcia innych jeżeli ich treść jest rozbieżna. W takiej sytuacji istota rozstrzygnięcia polega na daniu

priorytetu niektórym dowodom, co jednak nie oznacza naruszenia art. 410 kpk. Jeżeli natomiast w dokonanej przez sąd ocenie dowodów występują błędy należy oceniać je przez pryzmat naruszenia art. 7 kpk a nie art. 410 kpk”.

Sąd Okręgowy podziela również pogląd zawarty w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 listopada 2019 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 173/19. Wskazano w nim, że „na uzasadnienie błędów ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny bądź interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia, a konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie poczyniono mimo, że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynikał, względnie wykazanie, iż tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawidłami logiki, czy zasadami wiedzy”.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego Sąd Rejonowy w sposób właściwy, zgodny z regułami art. 7 kpk, ocenił zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy i poczynił trafne ustalenia faktyczne, uznając oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu. Apelacja stanowiła jedynie subiektywną ocenę zaistniałych okoliczności i głośną polemikę z zaskarżonym wyrokiem, przecząc zgromadzonemu materiałowi

dowodowemu i nie zawierając żadnych argumentów pozwalających na wzruszenie kwestionowanego orzeczenia.

Kluczowe w niniejszej sprawie były zeznania pracowników szpitala, którzy mieli do czynienia z pokrzywdzoną, kiedy ta została tam przywieziona przez ojca oskarżonego, widząc nie tylko jej obrażenia, ale też jej zachowanie. Osoby te nie miały żadnych wątpliwości, że powstały one na skutek zachowania innej osoby. Świadczył o tym nie tylko ich rodzaj, ilość i umiejscowienie, ale także zdenerwowanie i płaczliwość pokrzywdzonej. Biorąc pod uwagę wieloletnie doświadczenie i styczność z podobnymi przypadkami, wzbudziło to ich wątpliwości i nakazywało wyjaśnienie, a następnie zawiadomienie organów ścigania. Tym bardziej, że zapytana o to, co się faktycznie stało pokrzywdzona przyznała, że została pobita przez oskarżonego. Co istotne, relacje tych osób były nie tylko spójne, logiczne i wzajemnie uzupełniające się, ale też spontaniczne, wyważone i dokładne. Świadkowie nie znali oskarżonego i pokrzywdzonej, nie mając żadnego powodu, żeby składać zeznania określonej treści.

Także wspólni znajomi wskazali, że widząc pokrzywdzoną tego wieczoru bezpośrednio przed zdarzeniem nie stwierdzili u niej żadnych obrażeń. Nie odnotował ich też oskarżony, wskazując jedynie, że pomiędzy nim a pokrzywdzoną doszło potem do kłótni. Skoro tak, to oczywistym jest, że to wówczas, w miejscu ich wspólnego zamieszkania i wskutek zachowania innej osoby, to jest oskarżonego, doszło ich powstania. Jak już wyżej wskazano, ich rodzaj,

ilość i umiejscowienie wykluczały przypadek. Wprawdzie oskarżony wskazał, że poprosił swojego ojca, żeby ten uspokoił pokrzywdzoną, jednak w rzeczywistości chciał, żeby zawiózł ją do szpitala w celu udzielenia jej pomocy medycznej wobec zgłaszanych przez nią dolegliwości. Nie zrobił tego sam, bo raz, że znajdował się pod wpływem alkoholu, a dwa obawiał się konsekwencji swojego postępowania. Tym bardziej, że pokrzywdzona była wówczas do niego negatywnie nastawiona i będąc tam razem z nim mogła w jego przekonaniu wskazać na niego jako sprawcę. Skoro towarzyszył jej ojciec, to liczył, że uspokoi to sytuację i na tym się skończy.

Zarazem nie sposób zgodzić się zarzutem obrońcy oskarżonego dotyczącym obejścia zakazu dowodowego wykorzystania zeznań pokrzywdzonej poprzez oparcie się na zeznaniach pracowników szpitala, którym zrelacjonowała przebieg wydarzeń. Instytucja przewidziana w art. 186 § 1 kpk nie oznacza bowiem wyłączenia możliwości przesłuchiwania osób trzecich na okoliczności, o których zeznawała osoba, która skorzystała następnie z prawa do odmowy zeznań na podstawie art. 182 § 1 kpk. Nawet gdy są to osoby nie biorące udziału w zdarzeniu i czerpiące wiedzę o nim jedynie od niej, a więc świadkowie ze słyszenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 stycznia 2014 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 333/13). Podnoszony zakaz dotyczy bowiem odtworzenia zeznań jako czynności procesowej. Nie ma natomiast zakazu przeprowadzenia dowodu na okoliczność prywatnych rozmów jednej osoby z innymi osobami na temat przebiegu zdarzenia, co

do którego toczy się postępowanie (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 25 października 2006 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 216/06).

Sąd Okręgowy podziela zatem pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 10 marca 1971 r. w sprawie o sygn. akt IV KR 16/17, w którym stwierdzono, że „Ustawa, zezwalając osobom najbliższym oskarżonego lub pozostającym z nim w szczególnie bliskim stosunku osobistym na uchylenie się od składania zeznań w jego sprawie, nie zabrania jednocześnie korzystać z zeznań innych świadków, którzy stwierdzili okoliczności wiadome im z opowiadania wymienionych wyżej osób, oraz dokonywać na podstawie tych zeznań odpowiednich ustaleń faktycznych”.

Co warte podkreślenia, pokrzywdzona świadomie i dobrowolnie opowiedziała pracownikom szpitala o tym, co się wydarzyło naprawdę, obdarzając ich zaufaniem. Wobec tego składając zeznania w niniejszej sprawie przedstawili jedynie swoje własne spostrzeżenia, a więc to, co widzieli i słyszeli. To, że pokrzywdzona znajdowała się wówczas pod wpływem alkoholu nie dyskredytuje ani jej relacji, ani tym bardziej zeznań świadków. Zwłaszcza, że ilość spożytego przez nią alkoholu nie była duża, a świadkowie nie stwierdzili, żeby jej postrzeżenie i relacjonowanie rzeczywistości były zaburzone. Nie stwierdzili nawet, żeby miała trudności z mówieniem czy poruszaniem się. To samo tyczyło się jej stanu psychicznego. Pokrzywdzona była zdenerwowana i płaczliwa, jednak nie oznacza to automatycznie, że nie wiedziała, co robi i mówi, a tym bardziej, że

było to niezgodne z prawdą. Idąc tym tokiem myślenia, relacje wielu świadków, w tym pokrzywdzonych, już z tego tylko powodu mogłyby być skutecznie kwestionowane. Co więcej, wersja przedstawiona przez pokrzywdzoną korespondowała z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym, w tym również z dokumentacją medyczną, protokołem oględzin osoby, dokumentacją fotograficzną czy opinią sądowno - lekarską, ewidentnie wskazujących na przemocowe pochodzenie stwierdzonych obrażeń.

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego nie zaistniały też nie dające się usunąć wątpliwości, które należałoby rozstrzygać na jego korzyść. Przepis art. 5 § 2 kpk dotyczy wątpliwości, które ma i nie jest w stanie rozstrzygnąć sąd rozpoznający sprawę, nie zaś wątpliwości którejs ze stron co do prawidłowości rozstrzygnięcia dokonanego przez ten sąd (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2022 r. w sprawie o sygn. akt I KK 9/22). W tym przypadku są to wątpliwości obrońcy, wynikające de facto z odmiennej oceny zgromadzonego materiału dowodowego dokonanej przez Sąd meriti. Tymczasem art. 5 § 2 kpk i 7 kpk mają charakter rozłączny, a zastosowanie art. 5 § 2 kpk możliwe jest jedynie wówczas, gdy mimo przeprowadzenia wszystkich możliwych dowodów i dokonania ich oceny, spełniającej wymogi określone w art. 7 kpk pojawia się wątpliwości, których nie da się wyeliminować (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 3 sierpnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 315/20). Wbrew zarzutom obrońcy oskarżonego

Sąd meriti prawidłowo zgromadził i ocenił materiał dowodowy, słusznie nie mając wątpliwości co do przebiegu inkryminowanego zdarzenia.

Pomimo niezasadności zarzutów i nie kwestionując faktu, że oskarżony powinien ponieść konsekwencje swojego zachowania, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że w niniejszej sprawie zaistniało szereg okoliczności łagodzących, których Sąd meriti nie wziął pod uwagę bądź o nich nie wiedział. W związku z tym należało zmienić zaskarżone orzeczeni w zakresie kary i nawiązki. Po pierwsze, oskarżony podjął działania zmierzające do udzielenia pokrzywdzonej pomocy medycznej, prosząc swojego ojca, żeby zawiózł ją do szpitala, co ten uczynił. Po drugie, poniósł dotkliwe i co warte podkreślenia natychmiastowe konsekwencje swojego postępowania, zostając zatrzymany i tymczasowo aresztowany. Była to pierwsza w jego życiu izolacja. Po trzecie, oskarżony i pokrzywdzona nadal pozostają w związku, co wskazuje na pojednanie. Mało tego, ze złożonego przez oskarżonego na rozprawie apelacyjnej odpisu skróconego aktu urodzenia wynika, że mają wspólne dziecko. Po czwarte, uprzednie skazanie oskarżonego uległo zatarciu. Oskarżony uiścił bowiem karę grzywny i poniósł inne konsekwencje swojego zachowania. Nie bez znaczenia była też jego postawa na rozprawie apelacyjnej. Pomimo przyłączenia się do apelacji swojego obrońcy oskarżony najwyraźniej zrozumiał naganność swojego postępowania, deklarując że nie chciałby, żeby ta sprawa negatywnie wpłynęła na aktualne relacje z pokrzywdzoną. Tym bardziej, że mają małą i

zdrową córeczkę, planując wspólną przyszłość.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że wymierzona oskarżonemu kara ograniczenia wolności powinna zostać złagodzona do 3 miesięcy. Z uwagi na fakt, że oskarżony był tymczasowo aresztowany przez okres 1 miesiąca, co w przeliczeniu daje 2 miesiące ograniczenia wolności, do odbycia pozostał mu 1 miesiąc ograniczenia wolności. Jednocześnie należało uchylić rozstrzygnięcie o nawiązce. Po pierwsze, orzeczono ją wysokości rażąco nieadekwatnej do tego, co się stało, kierując się prawdopodobnie wartością samochodu, który stanowił zabezpieczenie majątkowe. Po drugie, postąpiono tak wbrew sądowej praktyce w tego typu sprawach. Wynika z niej, że jeśli orzekane są nawiązki na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, to - nie licząc sytuacji, w których ustawodawca określił ich minimalną wysokość - są to kwoty stosunkowo niewielkie. Po trzecie, uczyniono tak w zastępstwie pokrzywdzonej, która nie oczekiwała żadnej rekompensaty finansowej, odmawiając zeznań w niniejszej sprawie. Można wręcz dojść do wniosku, że Sąd meriti niejako poszukiwał podmiotu, na rzecz którego mógłby orzec nawiązkę. Tym samym, uznając że utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy co do kary i nawiązki, byłoby rażąco niesprawiedliwe, dokonano stosownej modyfikacji.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od

zasadny

zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.		
Z opisanych wyżej względów wnioski nie zasługiwały na uwzględnienie.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.3 1	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		

1.3.1 1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim z dnia 13 października 2021 r. o sygn. akt II K 690/20 w zakresie kary i nawiązki.		
Zwięźle o powodach zmiany.		
Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że w przypadku oskarżonego zaistniało szereg okoliczności łagodzących, których Sąd meriti nie wziął pod uwagę bądź o których nie wiedział. W związku z tym złagodził orzeczoną wobec niego karę ograniczenia wolności do 3 miesięcy. Jednocześnie uchylił orzeczenie o nawiązce, uznając je za bezzasadne. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.		
<i>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
<i>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</i>		
		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia.		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
III	M. W.	Biorąc pod uwagę opisane wyżej okoliczności i dokonaną modyfikację zaskarżonego wyroku, zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych w instancji odwoławczej, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

7. PODPIS	

0.11.3 Granice zaskarżenia			
Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina		
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana